

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/109/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616201726
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8616201726.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcov: 1. Q.. Y. S. A. - Q., s miestom podnikania Q. XXX/X, XXX XX W., H.: XX XXX XXX, 2. P. S., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX S. XX, právne zastúpení JUDr. Marekom Sahuľom, advokátom, so sídlom Hlavná 111, 080 01 Prešov, proti žalovanému: V. F., W., so sídlom J. XXXX/X, XXX XX I., právne zastúpený JUDr. Mariánom Karáskom, advokátom, so sídlom M. R. Štefánika 136, 017 01 Považská Bystrica, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 7C/56/2016-50 zo dňa 03.04.2017 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol: „I. Zrušuje rozsudok rozhodcovského súdu Arbitráž, so sídlom Jilemnického 30, Martin, zriadeného pri Záujmovom združení právnických osôb ARBITRÁŽ, so sídlom Jilemnického 30, Martin, sp. zn. R X/XXXX zo dňa X.X.XXXX.

II. Žalobca v 1. rade a žalobkyňa v 2. rade majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 331,50 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 3, 4, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 až 7, §40 ods. 1 a 4, § 41 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 3, § 45 ods. 1, § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

3. V odôvodnení uviedol, že žalobca v 1. rade je podnikateľ, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý mu bol doručený dňa XX.X.XXXX podal v zákonnej lehote 60 dní dňa XX.X.XXXX, podľa § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa v 2. rade nie je podnikateľkou, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý jej bol doručený dňa XX.X.XXXX podala v zákonnej lehote troch mesiacov dňa XX.X.XXXX, podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

4. Rozhodcovský súd založil svoju právomoc na základe čl. III dohody o zaplatení dlhu v splátkach č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX / ďalej len dohoda/.

5. Účastníkom tejto dohody bol veriteľ - spoločnosť X. zastúpená splnomocnencom - spoločnosťou B. / v tomto konaní žalovaný/ a ako dlžník bol označený žalobca v 1. rade a jeho manželka žalobkyňa v 2. rade.

6. Žalobu na rozhodcovský súd podala spoločnosť B., ktorá len zastupovala veriteľa pri uzatváraní dohody. Rozhodcovský súd tejto žalobe vyhovel, napriek tomu že veriteľom pohľadávky podľa dohody zo dňa XX.XX.XXXX mala byť spoločnosť X. a nie spoločnosť B.

7. Žalobcovia v žalobe uviedli, že predmetnú dohodu nepodpísal žalobca v 1.rade, podpísala ju len manželka - žalobkyňa v 2. rade a táto skutočnosť nebola medzi stranami tohto konania sporná. Žalobca v 1. rade v žalobe tvrdil, že žalobkyňa v 2. rade nebola oprávnená zaňho konať. Žalovaný bol pri uzatváraní dohody presvedčený o oprávnení žalobkyne v 2. rade konať za žalobcu v 1. rade bez náležitého písomného splnomocnenia, pričom uveril tvrdeniu žalobkyne v 2. rade, ako aj čestným prehláseniam H. V. a Q. Z., ktoré sú súčasťou rozhodcovského spisu. Tieto osoby sa mali o uvedenom oprávnení žalobkyne v 2. rade dozvedieť od žalobkyne v 2. rade, ktorá mala pred nimi telefonovať so žalobcom v 1. rade. Postup žalovaného pri uzatváraní predmetnej dohody o zaplatení dlhu v splátkach, ktorého súčasťou je uznanie dlhu a rozhodcovská doložka sa javí súdu ako neracionálny, ak sa uspokojil s podpisom predmetnej dohody len žalobkyňou v 2. rade aj za žalobcu v 1. rade bez toho, aby vyžadoval písomné plnomocnenstvo, ktoré je v praxi bežné pri uzatváraní právnych úkonov. Predmetnú dohodu o zaplatení dlhu v splátkach č. XXXXXXXX považuje súd vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade za neuzatvorenú a teda bez právnych účinkov. Pokiaľ žalovaný argumentuje ustanovením § 40 ods.4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. a) súd neprihliadne, ak ich účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu, toto považuje súd v uvedenom prípade za nenáležité. Formálne lipnutie ne uvedenom ustanovení zo strany súdu, za situácie, kedy žalovaný ako splnomocnenec veriteľa predložil manželke dlžníka na podpis formulár dohody o zaplatení dlhu v splátkach, súčasťou ktorej bolo uznanie dlhu, pristúpenie k záväzku a rozhodcovská doložka a nechal ju podpísať aj za dlžníka bez písomného plnomocnenstva, by prakticky znamenalo odopretie spravodlivosti žalobcom, ktorí boli vystavení konaniu žalovaného, ktoré vykazuje znaky nielen neodbornosti, ale aj nekalej obchodnej praxe a rozporu s dobrými mravmi.

8. Pokiaľ ide o žalobkyňu v 2. rade nebolo medzi stranami sporné, že táto ju podpísala a podľa § 533 Občianskeho zákonníka pristúpila k záväzku. V konaní nebolo tvrdené a teda ani preukázané, že žalobkyňa v 2. rade konala pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Niet žiadneho dôvodu, aby bola vylúčená spod ochrany slabšej zmluvnej strany v rámci spotrebiteľských právnych vzťahov.

9. K námietke miestnej nepríslušnosti súdu vznesenej žalovanou súd uvádza, že podľa § 88 ods.2 O.s.p. (žaloba bola podaná dňa 13.4.2014 za účinnosti O.s.p.), ak je účastníkom konania spotrebiteľ, je na konanie vo veciach týkajúcich sa rozhodcovského konania príslušný súd, v ktorého obvode má spotrebiteľ bydlisko. Vzhľadom na tú skutočnosť, že v predmetnej veci sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, námietku žalovanej považoval súd za nedôvodnú a miestne príslušným je súd v mieste bydliska spotrebiteľa.

10. Súd predmetnej dohode, ktorej súčasťou je aj rozhodcovská doložka vytyka predovšetkým to, že bola žalobkyňi v 2. rade predložená na formulári označenom ako dohoda o zaplatení dlhu v splátkach, ktorej obsah žalobkyňa ovplyvniť nemohla. Žalovaný v konaní nepreukázal, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná, a že poskytol žalobkyňi všetky potrebné informácie o jej obsahu. Žalobkyňa si podpisom uvedenej dohody, ktorá jej bola na formulári predložená na podpis zhoršila svoje postavenie, pričom sama nemala žiaden dosah na obsah listiny. Ako spotrebiteľ mohla podpísať len celý formulár, bez toho, aby porozumela jeho obsahu / zrejme s dôverou, že žalovaný voči nej postupuje s odbornou starostlivosťou/. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený, pričom len ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie. Pokiaľ ide o rozhodcovskú doložku, túto považuje súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods.4 písm. r/ Občianskeho zákonníka.

11. Predmetná rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. V danom prípade si žalobkyňa osobitne

nevyjedнала rozhodcu. Rozhodcovská doložka je teda neprijateľná z dôvodu, že ak rozhodcovské konanie vyvolá dodávateľ, tak sa mu už musela žalobkyňa nezvratne podrobiť a tak riešiť jeho spor pred rozhodcom. O neprijateľnosti rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských zmluvách svedčí aj skutočnosť, že zákonodarca od 1.1.2008 výslovne zaradil medzi neprijateľné podmienky ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

12. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody, neplatná rozhodcovská doložka nezaložila právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť spor z predmetnej dohody, preto súd rozhodol tak, že rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu Arbitráž, so sídlom Jilemnického 30, Martin, zriadeného pri Záujmovom združení právnických osôb ARBITRÁŽ, so sídlom Jilemnického 30, Martin, sp. zn. R X/XXXX zo dňa X.X.XXXX.

13. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a o povinnosti žalovaného uhradiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. za zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

14. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Žalobca v 1. rade uzatvoril dohodu prostredníctvom žalobkyne v 2. Rade, počas telefonického rozhovoru so žalobkyňou v 2. rade odsúhlasil znenie dohody. Uvedenú skutočnosť žalovaný preukázal už v rozhodcovskom konaní čestnými vyhláseniami p. V. a p. Z.. Žalobcovia v rozhodcovskom konaní skutočnosť platného zastúpenia na uzatvorenie dohody, resp. platnosť dohody ako celku nenamietali. V tomto smere poukázal na ust. § 13 a 15 Obchodného zákonníka. forma poverenia nie je v tomto prípade zákonom definovaná a preto sa nevyžaduje, aby poverenie bolo písomné. Za konanie žalobkyne 2. Nesie zodpovednosť žalobca 1., preto sa nemôže v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka dovolávať neplatnosti. Keď súd prvej inštancie prihliadal na námietky žalobcov, ktoré nevzniesli v rozhodcovskom konaní, ale až v tomto súdnom konaní, rozhodol v rozopre s ust. § 40 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní. Vzťah medzi žalobcom v 1. rade a spoločnosťou J. O. s.r.o., resp. žalovaným nie je vzťahom spotrebiteľským. Ide o vzťah obchodno-právny, pričom dohoda sa riadi režimom hlavného záväzku. Žalobkyňa v 2. rade dohodou pristúpila ako spoludlžník do už existujúceho obchodno-právneho vzťahu, preto vzťah žalobkyne 2. nemôže byť ničím iným, len vzťahom obchodno-právnym. Žalovaný tiež namietal oprávnenie splnomocneného advokáta na zastupovanie žalobkyne v 2. rade. Žalobkyňa v 2. rade advokátovi X. Q. W. plnú moc na zastupovanie v predmetnom konaní neudelila. Dohoda ako aj rozhodcovská doložka boli uzatvorené platne a tieto založili právomoc rozhodcovského súdu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcov zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

15. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrili.

16. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 až § 381 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke.

17. V zmysle zákona o rozhodcovskom konaní účinného v čase uzavretia dohody o zaplatení dlhu v splátkach (§ 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z.), pre platnosť rozhodcovskej zmluvy sa vyžaduje písomná forma. Za tohto stavu potom aj plná moc udelená za uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy musí mať písomnú formu (§ 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentom žalovaného, v zmysle ktorého neplatnosť dohody a tým aj rozhodcovskej doložky spôsobil žalobca 1/, preto sa jej neplatnosti dovolávať nemôže. Odvolací súd poukazuje na to, že dohodu o zaplatení dlhu v splátkach podpísanú žalovaným a žalobkyňou 2/ dňa 12.1.2015 predložil žalobkyňi 2/ na podpis žalovaný. Podľa čestných prehlásení p. V. a p. Z., žalobcovia počas spoločného telefonického rozhovoru odsúhlasili výšku splátky. V danom prípade teda žalobcovia predmetnú dohodu nekoncepovali, táto len bola predložená na podpis zo strany žalovaného a do dohody sa doplnila len konkrétna výška splátky (čo je zrejmé zo skutočnosti, že výška splátky je v dohode dopísaná rukou). Tak spoločnosť, ktorá je v dohode označená ako veriteľ ako aj žalovaný sú obchodné spoločnosti a mali postupovať tak, aby boli zabezpečené všetky predpoklady platnosti dohody a v nej obsiahnutej rozhodcovskej doložky. V tomto

smere neobstojí tvrdenie, že žalovaný sa spoliehal na ústne vyhlásenie žalobcu 1/ a žalobkyne 2/, že táto je oprávnená konať za manžela vo veciach týkajúcich sa jeho podnikateľskej činnosti. Domnienku o znalosti právnych predpisov žalovaný musel vedieť, že tak rozhodcovská zmluva tým pádom aj plná moc udelená na jej uzatvorenia musia mať písomnú formu. Postup žalovaného, ktorý netrval na predložení písomnej plnej moci udelenej žalobcom 1/ žalobkyňi 2/ nemožno označiť za obozretný, za konanie s odbornou starostlivosťou, ktorá sa u žalovaného vyžaduje. Za tohto stavu nemožno dospieť k záveru, že neplatnosť dohody spôsobil žalobca 1/ resp. žalobkyňa 2/. Preto je možné, aby sa žalobcovia domáhali neplatnosti dohody a rozhodcovskej zmluvy. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu existencie písomného plnomocenstva udeleného žalobcom 1/ žalobkyňi 2/ za účelom uzavretia dohody o splátkach a rozhodcovskej zmluvy. Keďže žalobca 1/ dohodu nepodpísal a žalobkyňa 2/ nebola splnomocnená na podpis dohody aj za žalobcu 1/, dohoda o zaplatení dlhu, a teda aj v nej obsiahnutá rozhodcovská doložka je vo vzťahu k žalobcovi 1/ neplatná pre rozpor so zákonom.

18. Odvolací súd nespochybňuje, že záväzkový vzťah medzi spoločnosťou X. resp. žalovaným na strane jednej a žalobcom v 1/ rade na strane druhej má obchodnoprávny charakter. V. ale ide o právnu povahu vzťahu so žalobkyňou 2/, k tomuto odvolací súd uvádza, že žalobkyňa je v dohode o zaplatení dlhu označená len ako manželka žalobcu 1/, ako fyzická osoba, pričom je zrejmé, že pri podpisovaní dohody nevystupovala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa 2/ ako fyzická osoba - manželka žalobcu 1/ iba pristúpila k žalobcovmu záväzku v zmysle § 533 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu je potrebné priznať jej postavenie spotrebiteľky. Žalobkyňi nemožno odoprieť ochranu, ktorá jej prináleží v zmysle právnych noriem upravujúcich občianskoprávne vzťahy a spotrebiteľské záväzkové vzťahy len z dôvodu, že sa popri žalobcovi 1/ zaviazala uhradiť záväzok vyplývajúci z obchodnoprávneho vzťahu medzi žalovaným a žalobcom 1/. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-74/15 Dumitru Tarcău, Ileana Tarcău proti Banca Comercială Intesa Sanpaolo România SA a i., v ktorom SD EÚ konštatoval: „Pokiaľ ide o otázku, či fyzická osoba, ktorá sa zaviazala zabezpečiť splnenie záväzkov, ktoré prevzala obchodná spoločnosť voči bankovej inštitúcii na základe zmluvy o úvere, môže byť považovaná za „spotrebiteľa“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13, je opodstatnené uviesť, že ak môže byť takáto zmluva o ručení alebo o zabezpečení záväzku charakterizovaná, pokiaľ ide o jej predmet, ako akcesorická vo vzťahu k hlavnej zmluve, ktorou vznikol dlh, ktorého splnenie zaručuje [v súvislosti so smernicou Rady 85/577/EHS z 20. decembra 1985 na ochranu spotrebiteľa pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov (Ú. v. ES L 372, s. 31; Mim. vyd. 15/001, s. 262) pozri rozsudok Dietzinger, C-45/96, EU:C:1998:111, bod 18], potom sa z hľadiska zmluvných strán javí ako odlišná zmluva, pretože je uzavretá medzi inými osobami, ako sú zmluvné strany hlavnej zmluvy. Sú to teda zmluvné strany zmluvy o ručení alebo zabezpečení záväzku, podľa ktorých sa má posúdiť postavenie, v ktorom konali (bod 26.)

Za týchto podmienok treba na položené otázky odpovedať, že článok 1 ods. 1 a článok 2 písm. b) smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že táto smernica sa môže použiť na zmluvu o zabezpečení záväzku nehnuteľnosťou alebo zmluvu o ručení uzavretú medzi fyzickou osobou a úverovou inštitúciou s cieľom zabezpečiť splnenie povinností, na ktoré sa zaviazala obchodná spoločnosť voči tejto inštitúcii v úverovej zmluve, ak táto fyzická osoba konala s cieľom, ktorý nesúvisí s jej obchodom, podnikaním alebo povoláním, a k uvedenej spoločnosti nemá žiadny funkčný vzťah. (bod 30.)“

19. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa 2/ pri podpisovaní dohody o zaplatenie dlhu konala s cieľom, ktorý by súvisel s jej obchodnou činnosťou, podnikaním, povoláním ako ani to, že by mala určitý funkčný vzťah k žalobcovi 1/ (napr. bola jeho spoločníkom, prokuristkou a pod.). Ako už bolo skôr uvedené, v celom texte dohody o zaplatení dlhu je žalobkyňa 2/ označovaná len ako manželka žalobcu 1/. S poukazom na závery uvedené SD EÚ vyslovené vo veci C-74/15 je potom dôvodné vyhodnotiť záväzkový vzťah medzi žalovaným a žalobkyňou 2/ ako spotrebiteľský. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodcovskú doložku podrobil prieskumu v zmysle § 52 a nasl. OZ a túto vyhodnotil ako neprijateľnú a tým pádom neplatnú (§ 53 Občianskeho zákonníka).

20. Za stavu, že rozhodcovská doložka nebola dojednaná platne, táto ani nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z.. Rozhodcovský rozsudok je teda nulitným právnym aktom, nevyvoláva žiadne právne účinky, a preto je daný dôvod na jeho zrušenie v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Pokiaľ ide o možnosť preskúmať rozhodcovskú doložku z hľadiska jej ne/platnosti, tu odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 6 Cdo 143/2011 zo dňa 18.01.2012, v zmysle ktorého: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná.

Aj v preskúmvanej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia; exekučný súd si ani neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. Exekučný súd iba skúmal, či oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok je vykonateľný exekučný titul, medziiným či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor; pri riešení tejto otázky nebol exekučný súd viazaný tým, ako ju vyriešil rozhodcovský súd. Možno preto uzavrieť, že aj v rámci daného exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (IV. ÚS 78/2011 <.).“ Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že pokiaľ je možné preskúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy/doložky v rámci exekučného konania a exekučnému titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky/zmluvy nepriznať právne účinky, tým skôr je možnosť skúmať platnosť rozhodcovskej doložky/zmluvy daná súdu pred exekučným konaním v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku.

21. Vo vzťahu k odvolacej námietke o absencii plnej moci udelenej žalobkyňou 2/ X.. W. na zastupovanie v predmetnom konaní odvolací súd uvádza, že originál plnomocenstva podpísaný žalobkyňou 2/ je obsahom súdneho spisu (č.l. 4). Odvolacia námietka je preto nedôvodná.

22. Správnemu výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku zodpovedá aj správny výrok o trovách konania a povinnosti úhrady súdneho poplatku žalovaným.

23. Za daného stavu odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobcovia boli v odvolacom konaní úspešní, no v priebehu odvolacieho konania im žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).